

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Dock.

Σε ξένο αχυρώνα

Μη χάνεσαι, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 193 (19 Σεπτεμβρίου 1881), σ. 5-8

ΣΕ ΞΕΝΟ ΑΧΥΡΩΝΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΚΑΦΦΕΠΩΛΗΣ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἰσοκρινὸν καθαρῶν ἔξωθεν τοῦ ὄποιου ἀπάρχουσι δὴ μόναι τραπέζαι. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τούτων κάθηται ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Δημήτριος, καπνίζοντες καὶ πίνοντες καθρῆν. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης κείται ἡ Ἐφημερίς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Αὐτὴ ἡ βρωμοπιστρατεία ἀδελφέ. . . . με καταδιώκει παντοῦ ὡς Ἐρινύς! . . . τοῦλάχιστον νὰ ἤμην μονογενὴς, ἢ πρωτότοκος ὄρφανός. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Καυμένη Δημητράκη! πάντοτε ὁ ἴδιος. . . . ἔννοεῖς νὰ παίζης καὶ μετὰ τὰ ἱερώτερα. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Καλὲ τί ἱερώτερα καὶ κουρουφέξαλα μοῦ λέγεις αὐτοῦ; ἢ ἐπιστρατεία δὲν χορατεύει. . . . μ' ὄλην δὲ τὴν φιλοπατρίαν ἢ ὅποια με ἐνθουσιᾷ, με θερμαίνει, με πυρπολεῖ. . . . (ὄψωνε βαθμηδὸν τὴν φωνὴν του). . . . σὺ τὸ γνωρίζεις καλλίτερον παντὶς ἄλλου. . . . Ἐνθυμῆσαι προχθὲς τὴν ἐσπέραν, ἔξω τοῦ Γιαννοπούλου πόσον ἐνθέρμως ὑπεστήριξα τὸ ἔθνικόν μας ζήτημα. . . . καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσης Νίκο. . . . ὅτι ἀπὸ τὰς φωνάς μου ἐκείνας, ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματά μου, ἀπὸ τὸν θυμόν μου ἐπὶ τέλους ὑδρῶσα, καὶ τὴν ἐπομένην. . . . ἤμην κρυολογημένος! . . . αἱ φίλε μου, ὄλοι οἱ Ἕλληνες εἴμεθα φιλοπάτριδες, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ὄλοι πρέπει νὰ γίνωμεν ἐπίστρατοι. . . . ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐκλήθη. . . . ἐγὼ δὲν ἀντέχω εἰς τὴν ἐπιστρατείαν. . . . τὴν τρομάζω ἀδελφέ! . . . ἃ! κατηραμένη ἐπιστρατεία! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Σὲ θαυμάζω Δημητράκη, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ θαυμάζω καὶ τὰς ἰδέας σου, μετὰ τὰς ὁποίας αἱ ἰδικαὶ μου δὲν δύνανται νὰ διάκεινται ἐν φιλικῇ σχέσει, καθὼς αἱ καρδίαί μας. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Μὰ πῶς Νίκο! εἰπέ μου 'στὸ θεό σου, σὺ σκέπτεσαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κατηραμένην αὐτὴν ἐπιστρατείαν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ψυχρῶς).

Δὲν νομίζω ἀνδραγάθημα νὰ σοὶ ἀπαντήσω καταφατικῶς. . . . θὰ πράξω ὅ,τι καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται. . . . ἀρκεῖ νὰ με καλεῖς ἢ πατρίς. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἐρε ἀδελφέ, τί ἀνακτώνεις τὴν πατρίδα εἰς τὴ μέση; ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα; . . . εἶσαι περιεργός! ἀλλ' εἰπέ μου, ἀντέχεις νὰ κρατῆς ἕνα σάκκον εἰς τὸν ὄμιον, ὅλας σου τὰς ζωτροφίας εἰς ἕνα δεύτερον σάκκον, ὅλα σου τὰ πελεμοφόδια εἰς ἕνα τρίτον σακκιδίον, ἔπειτα ἕνα τουφέκι, ἕνα σπαθί, μία ξιφολόγη; . . . καὶ ἐκτὸς ὄλων αὐτῶν νὰ σὲ καταδιώκῃ ἀδιάκοπα τὸ φάσμα τοῦ Μαυρομιχάλη. . . . ἃ! κατηραμένη ἐπιστρατεία. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ψυχρῶς)

Ὅσα μοὶ λέγεις ἀγαπητὲ εἶναι ὑπερβολικά. . . . ἐπειτα ὁ στρατιώτης πρέπει νὰ ἔχη ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν του, ἀκόμη δὲ καὶ θὰ σκοτωθῇ. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἀποτόμως)

Ἄς σκοτωθῇ! . . . ποῖος λέγει τὸ ἐναντίον; ὄχι ὄμως καὶ νὰ μαρτυρήσῃ πρὸ τοῦ φθάσῃ εἰς τὸ εὐχάριστον αὐτὸ σημεῖον. . . . διότι ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἶναι μία εὐχάριστησις! . . . ἀλλ' αὐτὸ φίλε μου δὲν σημαίνει ἢ ἐπιστρατεία. . . . ἢ ἐπιστρατεία εἶναι. . . . νά. . . . εἶναι. . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. . . . ἐπιδημία. . . . ἐγὼ τὴν τρέμω. . . . ἃ! κατηραμένη ἐπιστρατεία. . . . (μετὰ τινε σιωπῆν) Καὶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι θα πολεμήσωμεν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ψυχρῶς)

Πῶς ὄχι; μήπως εἶναι πρώτη φορὰ ὅπου οἱ Ἕλληνες θὰ πολεμήσουν; (μειδιῶν εἰρωνικῶς) λυποῦμαι, φίλε μου, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς πολὺ τὴν ἱστορίαν. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὅχι πολὺ ὀλίγον, ἀγαπητέ μου, καὶ διὰ τοῦτο ἔχω ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ πολεμήσωμεν. . . . Χθὲς μάλιστα ἀνεγίνωσκα μίαν αἱματηρὰν σελίδα τοῦ 21, καὶ μίαν ἄλλην ἐνδοξὸν τῶν ἀρχαίων μας χρόνων! . . . τί τὴ θέλεις. . . . ἐνθουσιάζεσθην, συνεικινήθην, ἐδάκρυσα. . . . ὀλίγον ἔλειψε νὰ γράψω ἕνα ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ πόλεμος, ἕνα ποίημα ὑπὸ ὁμοίαν ἐπιγραφὴν, ἕνα θούριον, νὰ τρέξω εἰς τὰς ὁδοὺς, νὰ προκαλέσω διαδηλώσεις. . . . νὰ βγάλω ἐπὶ τέλους τὸν λάρναγγά μου ὑπὲρ τοῦ πολέμου. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αἱ; . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αἱ μόλις μοῦ ἐπῆλθον αὐταὶ αἱ πολεμικαὶ μου ἰδέαι, πολλοὶ ἄλλοι με πρόλαβον! . . . δὲν ἐπρόφασα νὰ καθίσω εἰς τὸ τραπέζι μου, καὶ φωναὶ οὐχὶ ἀσυνήθεις κατέσχισαν τὰς ἀκοάς μου (μιμῆται τοδὲ Ἱφημεριδοπώλας), ἢ νέα ἐφημερίς ὁ Πόλεμος! τὸ νέον ποίημα τοῦ Παράσχου ὁ Πόλεμος! . . . καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει αὐτὴ (μὲ ὄρος τραγικόν) ἢ βανδαλικὴ κλοπὴ τῶν ἰδεῶν μου, φοβερὰ διαδηλώσεις διεληθούσα κάτωθι τῶν παραθύρων μου ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαιρὰν ἀπὸ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ πολέμου! . . . αἱ φίλε μου τὸ πιστεύεις; δὲν ἠδυνήθην πλέον νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν. . . . ἃ! θεέ μου, τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός! . . . ἀρνάζω λοιπὸν τὸ καπέλο μου, κατέρχομαι τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας μου, καὶ ἀναμιγνύομαι μετὰ τὸ πλῆθος. . . . καὶ ἐγὼ ἔξω φρενῶν, καθὼς οἱ λοιποὶ πατριῶται! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αἱ, καὶ τί θέλεις δῆθεν νὰ ἀποδείξῃς μετὰ αὐτὴν σου τὴν ἱστορίαν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Εἶσαι περιεργός. . . . ἢ δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς. . . . νά, ὅτι ὁ πόλεμος δι' ὄλους μας σήμερον, εἶναι μία ἰδέα ὑψηλὴ, ἐνθουσιώσα. . . . τίς τὸ ἀρνεῖται; ἀλλ' ἐξατμιζομένη εἰς μόνον τὸν ἔγγραφον καὶ τὸν προφορικὸν λόγον. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὡ ἀδελφέ! . . . νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι κρῖνεις τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Μὲ συγχωρεῖς φίλε μου! κρῖνω τὸν ἑαυτὸν μου ἐπὶ

τους άλλους, θά έλεγε; αληθέστερον . . . πιστεύεις βρέ αδελφέ Νίκο, ότι ή έρωμένη μου δεν άπησχόλησέ ποτε περισσότερο τον νοῦν μου, οὐδέ καμία άλλη γυνή, ὅσον ή κατηραμένη αυτή έπιστρατεία, ή ὅποια—έν παράδω, είρήσθη—έτυχε νά είναι και θηλυκῶ γέγονε; . . . 'Αλήθεια είπέ μου—προκειμένου περί γυναικῶν—έτυχε νά ἴδης σήμερον τήν Ματίλδην;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (στενάζων)

Ναι, τήν είδον πρό τριῶν ημερῶν . . . συνητηθημεν εἰς ἕνα χορὸν . . . μοι έφάνη πνευματώδης ὡς πάντοτε, και ὠραιότερα παρά ποτέ . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Διάβολε! και εγώ δεν τήν βλέπω τώρα πρό πέντε ημερῶν . . . περίεργον ὅμως, ή κόρη αυτή μοι φαίνεται ὀλίγον μυστηριώδης . . . ἰδίως ἀπό τὸ τελευταίον της ταξείδιον . . . 'Ενθυμείσαι Νίκο, όταν τήν πρώτην φοράν ήλθεν εἰς 'Αθήνας . . . ήμην ἐκ τῶν σχετικῶν τοῦ οἴκου της . . . έννοιεις ὅτι ή ὠραιότης της, τὸ άπειρον ἀληθῶς πνεῦμά της, ἰδίως ὅμως ή μεγάλη ἰδέα τήν ὅποιαν έχει περί τοῦ έαυτοῦ της, ὡς ἐκ τῶν προτερημάτων της αὐτῶν, τῆς προικός της ἰσως, τοῦ οικογενειακοῦ της ὄνματος, ήνοιγε μετὰξῶ μου και αὐτῆς χάσμα τὸ ὅποιον, με τήν πίστιν μου, οὐδέποτε διεννοήθην νά τὸ υπερπηδήσω . . . ἀλλ' εκείνη . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως)

'Εκείνη τί;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αἰ, μά τί έννοιεις, νά άρχισω πάλιν ἀπό τὸ ἄλφα; εἰξούρις πολὺ καλά, ὅτι μυστικῶν εγώ ἀπό σέ δεν κρύπτω . . . μεταξύ λοιπὸν άλλων, πλέον ή άραξ σοι διηγήθην και τήν παράδοξον αὐτὴν ἱστορίαν . . . και τόσοσιν ὥστε τήν ἔμαθον σχεδὸν ἀπ' ἔξω, και ἰδοὺ ή ἀπόδειξις. 'Η Ματίλδη μίαν ἡμέραν με ἐκύτταξε κάπως διάφορτικὰ παρ' άλλους· εγώ χωρὶς νά τὸ θέλω τὸ έννόησα· εκείνη ἐξηκολούθησε νά με βλέπη ἀκόμη μετ' ένδιαφέροντος· εγώ ἐξηκολούθησα νά τὸ έννοῶ χωρὶς νά τὸ θέλω· ή Ματίλδη μου ἐζήτησε ἐξηγήσεις διαπύ τῆν ἔβλεπω περιέργως· εγώ τῆ ἀπεκρίθην ὅτι κατὰ σύμπτωσιν ἐγένετο τοῦτο· εκείνη μου εἶπεν ὅτι δεν ήνόει αὐτὸ κατὰ σύμπτωσιν· εγώ τότε τῆς εἶπον ὅτι γίνεται ἐκ προθέσεως· τότε εκείνη ἐθύμωσε . . . εγώ ἔμελαγχόλησα . . . τήν ἐπομένην ἡμέραν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ὡς ἄνω)

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τί;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὰ ἴδια φίλε μου . . . τήν άλλην τὰ αὐτὰ . . . αἰ τί τὰ θέλεις γρῦ, γρῦ, γρῦ . . . ἀπό καυγᾶ εἰς καυγᾶν και ἀπό θυμοῦ εἰς θυμὸν ἐπὶ τέλους . . . ήγαπήθημεν! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ἐκπληκτος):

Πῶς; ήγαπήθητε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Δηλαδή εγώ τήν ήγάπησα . . . τῆς τὸ εἶπον· εκείνη τότε προσεποιήθη ὅτι δεν τὸ ήθελε, ὅτι δεν τὸ ήνόει· εγώ ὅμως τήν ἔκαμα νά τὸ έννοήσῃ, νά τὸ θελήσῃ ἀκόμη και νά με άγαπήσῃ . . . ἀν και καθαρὰ καθαρὰ δεν μου τὸ εἶπεν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μά πῶς ήγήσῃς, ὅτι σ' άγαπᾶ, ἀφοῦ δεν σοῦ τὸ εἶπε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

'Ω! αὐτὸ μου άρέσει . . . λοιπὸν σὺ νομίζεις, πῶς ὅ,τι

καιεἰς αἰσθάνεται και σκέπτεται· πρέπει νά τὸ λέγῃ . . . (μετὰ τινα σιωπὴν) . . . αὐτὰ φίλε μου τὰ εἶπαμε και άλλοτε, ἐσυμφωνήσαμε μάλιστα εἰς τὸ ζήτημα αὐτό . . . ἐάν λοιπὸν κάθε σκέψις, κάθε αἰσθημα, κάθε ἰδέα δεν ἀφίγη τι κεκρυμμένον, τί τὸ ὅποιον ὁ ἴδιος νά ἀποκαλύψῃς, νά τὸ εὔρῃ χωρὶς νά σοῦ τὸ δείξουν, νά τὸ έννοήσῃς χωρὶς νά σοῦ τὸ εἰποῦν, νά τὸ μαντεύσῃς χωρὶς νά τὸ φαντάζεσαι και, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νά—χωρὶς! . . . τότε . . . αἰ τότε ματαιότης ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (μειδιῶν περιλόπως)

'Ισως ἔχεις δίκαιον (μετὰ τινα σκέψιν) ἀλλὰ περί τῆς Ματίλδης . . . λοιπὸν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Λοιπὸν με ήγάπα και αὐτῆ, και με ήγάπα τόσο περισσότερο, ὅσον ή σιωπὴ είναι ἀνωτέρα πάσης ἐκδηλώσεως . . . 'Ενθυμούμαι όταν ἐκράτει εἰς τὰ χεῖρά της μικρὸν ἀνθόλιον . . . τῆς τοῦ ἐξήτου περιπαθῶς (στενάζων), ἐκείνη μοι τὸ εἶδεν· εγώ τὸ ἔθετον τότε εἰς τὰ ἰδικά μου χεῖρα· ἐκείνη ἔκαμνε πῶς θυμῶναι . . . εγώ τὸ κατεμάσσω . . . τὸ κατέτρωγον και ἐκείνη τότε καταθυμωμένη μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ἐν ἀνυπομονησίᾳ)

Σοῦ! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Μοῦ ετοίμαζε νέον . . . (μετὰ τινα σιωπὴν) ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη όταν μίαν ἡμέραν τῆς ἐξήτησα τρίχας τῆς κεφαλῆς της . . . ὀλίγον και θά ἐθύμωκε πάλιν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ὡς ἄνω).

Και δεν ἐθύμωσε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ναι! ἐθύμωσεν εἶναι ἀληθές εἰς τὴν άρχὴν . . . ἀργότερον ὅμως ἐξεθύμωσε με ήρώτησε ψυχρὰ ψυχρὰ τί ήθελον τὰς τρίχας ἐκείνας . . . εγώ τῆ ἀπεκρίθην ὅτι θά ἐκρέμων ἀπ' αὐτῶν τὸν κόσμον ὀλόκληρον· ἐκείνη τότε ἐγέλασε με τὴν ἰδέαν μου αὐτὴν . . . ἀν θέλῃς μοι έφάνη ὅτι ἐμελέτησε εἰς τὴν παράδοξον φράσιν μου τὸ άπειρον αἰσθημα μου . . . και . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ὠριάνω).

Και . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Και ἀποσπάσασα τρεῖς μόνας τρίχας ἀπὸ τὴν ὠρειαν της κεφαλῆν μοι τὰς ἔδωκε! . . . Αἰ φίλε μου . . . θά τὸ πιστεύσῃς; με τὰς τρίχας τῆς ἐκείνας ἔγινα Σαμψῶν . . . ὀλίγον και θά ἐξεφώνουν—ἀποθανέτω ή ψυχὴ μου μετὰ τοῦ άλλου φύλου! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ἐκ ἄκρα μελαγχολία)

Αἰωνίως ἀστειότηας . . . και ὅμως ή ἱστορία σου αὐτῆ πρέπει νά ήναι ἀκριβῆς, διότι πάντοτε μοι τήν διηγείσαι ὁμοίαν . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἀπαρσώμως)

Καλὴ τὴν ἔμαθα ἀπ' ἔξω . . . αἰ έννοιεις ή ἐντύπωσις ἐκείνη μοι ἔκαμα τὴν αὐτὴν αἰσθησιν, ὅποιαν τὰ πρῶτα μεθύμασα τῆς χρησιμομαθείας κατὰ τὴν παιδικὴν μας, ήλικίαν—'Αρχὴ σοφίας φόβος· Κοριού—Πασῶν τῶν ἀρετῶν ήγεμὼν ἔστιν ή εὐσέβεια—και καθέξῃς . . . 'Αλλὰ τώρα . . . τώρα ή Ματίλδη μοι φαίνεται διάφορος και ὀλίγον ἀδιάφορος . . . ὡς τὸ ὁμολογῶ με τὴν μετριοπροσύμνην ή ὅποιαν με χαρακτηρίζει! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (περίτρωος.)

Ὅλιγον ἀδιάφορος εἶπες; μὰ πῶς; μήπως τῆς ἔδωκες καμμίαν ἀφορμήν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Δὲν πιστεύω . . . Ἡξέυρω ὅμως ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἐντεῦθεν εἰς τὰς Πάτρας, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ ἰδική σου, γάρην τῶν μελετῶν σου, ὡς μοι εἶπες, διὰ τὰς ἐξετάσεις, μέχρι τῆς σήμερον, δὲν ἐμεσολάβησεν εἰμὴ τετραμνηνον διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἐνθυμούμαι, νὰ τὴν ἀγαπῶ, ὡς ὁ Δάντης τὴν Βεατρίκην του, ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς τὴν Βασιλικὴν του, ὁ Alfred de Musset ἐπὶ τέλος τὴν πρῶτην γυναῖκα ἣ ὁποία τοῦ εἶπεν — my dear i love you! . . . καθὼς ἀκόμη . . . (Ἦρθεε τώρα τὸ μεταπῶν), ἀλλὰ ἣ εἶπεν; . . . ἄ! ναι, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της λοιπὸν ἐντεῦθεν, φίλτατέ μου, τὴν βλέπω πολὺ διαφορετικῆ . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Πῶς δηλαδὴ;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Νά . . . κάπως δυσπιστοῦσαν πρὸς ἐμέ . . . κάπως ἀποφεύγουσαν τὰς ἐρωτικὰς μου ἐκδηλώσεις . . . κάπως ἀδιαφοροῦσαν πρὸς αὐτάς, καὶ μερικὰ ἄλλα κάπως . . . ἀρκεῖ νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι περὶ ἀνθέων καὶ τριχῶν οὐδεὶς πλέον λόγος . . . Καί, μὰ τὴν φιλίαν μας, φοβοῦμαι ὅτι ἡ προσφιλιῆς μου ἀράχνη ζῆτει νὰ περιπλέξῃ κάποιαν ἄλλην μυϊγαν εἰς τὰ δικτυὰ της! ἀλλὰ . . . (λαμβάνει δραματικώτατον ὄφρος), ἀλλὰ μὰ τὴν πίστιν μου θὰ τὴν διαρρήξω!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ὀδυρσθένος.)

Δημήτριε! ἀρκετὰ . . . ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε κατεπλήγωσας τὴν καρδίαν μου! . . . ὅλη σου ἡ ἱστορία περὶ τῆς Ματίλδης ὑπῆρξε δι' ἐμέ φοβερά κτλ κτλ εἰς τὴν ὁποίαν σκληρῶς με καταδασάνεις. . . . Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ ἱστορία σου ἐκείνη εἶναι ἀληθής διὰ τοῦτο ἴσως ὑπῆρξε καὶ τοσοῦτον πικρά!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (μετὰ προπετείας.)

Ἄ! φίλε μου . . . λέγε τὴν ἀλήθειαν κἀν πικρὰ ἦ! . . . ἀλλὰ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (τὸν διακόπτει.)

Ἄλλὰ, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ δανείσης καὶ εἰς ἐμέ ὀλίγας στιγμὰς ἀκροάσεως Δὲν ἀμφιβάλλω λοιπὸν ὅτι ἡ ἱστορία σου . . . ὅλη ἐκείνη ἡ φρικώδης δι' ἐμέ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν ἐκπλήξει.)

Πῶς; τί;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

. . . ἱστορία εἶναι ἀληθής! . . . ἀλλ' ἤδη, ὅτε ἠνόησες πῶς ἡ Ματίλδη διάκειται πρὸς σὲ ἀδιαφόρως, ἤδη ὅτε σχεδὸν ἐξοικειώθης με τὴν ιδέαν ὅτι ἡ Ματίλδη δὲν σὲ συμπαθεῖ πλέον, πρέπει νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, (ἐν συγκινήσει) τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε σοὶ ἐκράτουν κλειστήν, καὶ νὰ σὲ εἰπῶ—Φίλε τῆς καρδίας μου, ἀγαπῶ ἐγὼ τὴν Ματίλδην!, . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ὡσεὶ κεραυνοβοληθείς)

Πῶς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ,

Ναί!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἐ' ἐκείνη;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὲ ἀγαπᾷ ἐπίσης! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἔξω φρενῶν.)

Ἄδύνατον! . . . θὰ αὐτοχειρισθῶ! . . . θὰ πετάξω τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἄερα . . . ἀλλὰ προηγουμένως . . . (τραγικώτατα) θὰ τῆς σπάσω τὰ μούτρα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἄκουσον Δημήτριε! Γνωρίζεις ὅτι με τὴν κόρην αὐτὴν, σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἶδομεν τὸ φῶς . . . συνανετράφημεν σχεδὸν ὁμοῦ, ὁμοῦ διήλθομεν τὰ παιδικὰ μας ἔτη, καὶ ἠνδρώθημεν συγχρόνως . . . Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐνθυμούμαι ὅτι τὴν ἠγάπων, ὅτι ἐκείνη ἐθύμωνα μαζ' ἡ μου, ἐνίοτε με ἐπέπληττε, μοι ἐπεβάλλετο, καὶ ἐγὼ μ' ὅλην τὴν ζωρότητα τοῦ γούλου μας, τὴν παιδικὴν θρασυτέτη, τὸ ἀπότομον, τὸ ὀργίλον . . . (μετὰ περιπαθείας) ὑπέκυπτον καὶ ἠνειχόμεν ὅλας αὐτάς τὰς ἰδιοτροπίας, τοὺς θυμούς, τὰς ἀπειλάς της . . . διότι δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ τῆς ἀντιστῶ, διότι τὴν ἠγάπων με ὅλην τὴν παιδικὴν μου δύναμιν! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν παραφραῇ.)

Ἄ! τὴν προδότιδα! . . . καὶ μήπως ἐγὼ δὲν τὴν ἠγάπων με τὴν ἀνδρικήν μου; . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἄκουσον ἀκόμη Δημήτριε! Παρῆλθον τὰ παιδικὰ μας ἔτη, καὶ με αὐτὰ οἱ πόθοι, αἱ ἐλπίδες, τὰ ὄνειρά μας . . . Τὴν παιδικὴν ἡλικίαν διεδέχθη ἡ ἦδη, καὶ ταύτην πάλιν ἠνεότης . . . Ἡ πρὸς τὴν Ματίλδην ἀγάπη μου ἠκολούθησε τὸ στάδιον αὐτὸ τῆς ἡλικίας, καὶ τώρα; τώρα μετεβλήθη εἰς ἔρωτα σφοδρὸν, ἔρωτα ἀφοσιώσεως, λατρείαν, αὐταπαρνήσιν, ὅτι ἄλλο δύνασαι νὰ φαντασθῆς, φίλτατέ μου! . . . Ὡ ναι τὴν Ματίλδην ἀγαπῶ με ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν ἀπορίᾳ.)

Ἄλλ' εἶπέ μου, βρε ἀδελφὲ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ τόσο, ἀφοῦ πρὸ τεσσάρων μόλις μηνῶν

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἐννοῶ τὴν ἀπορίαν σου· δὲν ἀμφιβάλλω μάλιστα ὅτι ἡ Ματίλδη σὲ συνεπάθει, διότι ὁ παῖδρός σου καὶ ἄθως χαρακτήρ σου, ἡ καλὴ σου συμπεριφορὰ καὶ ἀνατροφή, τὸ πνευμά σου, ἰδίᾳ ὅμως τὸ πρὸς αὐτὴν πολὺ αἰσθημά σου, ἐκίνησαν τὴν πρὸς σὲ συμπάθειάν της

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἀποτόμως)

Ἄμ τὰ ἄνθη; . . . αἱ τρίχες; . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὅλα, ὅλα ὅλα φίλε μου δὲν ἐσήμαινον ἄλλο εἰμὴ φιλικὸν αὐτῆς, ἀδελφικὸν, ἀν θέλῃς, πρὸς σὲ αἰσθημα . . . ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἠγάπων τρελλὰ . . . καὶ ἐκείνη με ἠγάπα ἐπίσης . . . με τὸ εἶπεν . . . μοι τὸ ἀπέδειξε μυριάκις . . . Τώρα Δημήτριε (μετὰ πάθους) λησμόνησον τὸ πλάνον ἐκεῖνο παρελθὸν καὶ ἔφες με ν' ἀπολαύσω τέλειαν εὐδαιμονίαν, εἰς τὸν ἔρωτα ἐκείνης καὶ εἰς τὴν φιλίαν σου, ἀκριβέ μου σύντροφε. (ἐκτείνει τὰς χεῖρας σου καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Δημήτριον νὰ τὸν ἐναγκαλισθεῖ).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (τραγικώτατα)

Στόπ! . . . Ἄκουσον Νίκο! γνωρίζεις πόσον σὲ ἠγάπησα, πόσον εἰς τὴν φιλίαν μας πολλάκις ἐπακούμηνσιν πονεμένην τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὴν καρδίαν μου κουρασμένην! . . . Εἰς τὸν τελευταῖόν μου αὐτὸν ἔρωτα ἠλπίζον, Νίκο, νὰ εὕρω ἀκόμη μίαν φαρὰν στήριγμα τὴν φιλίαν σου.

... ἄλλ' οἴμοι ! ἐπλανώμην πλάνην οἰκτρὰν ! ... τὸ δὲ
 χειρόν μου ἐκεῖνο ἐφυγάδευσε πικρὰ πραγματικότης ! ...
 Καὶ τώρα ; ... τώρα τὴν ψυχικὴν μου γαλήνην πρέπει ν'
 ἀναζητήσω ἄλλου ... ἀκόμη ... καὶ εἰς τὴν ἐπιστρα-
 τείαν ! ... χαῖρε λοιπὸν φίλτατε—τέως φίλτατε—Νίκο
 (ἐν συγκινήσει) χαῖρε μετὰ τῆς Ματίλδης ... ἄλλ' εἰς
 τὰς γλυκερὰς τοῦ ἔρωτος στιγμὰς μὴ λησμονῆς (μετὰ φω-
 νῆς πριγομένης ὑπὸ λυγμῶν) καὶ τὸ εὐδαιμόν—pardon—
 τὸ εὐδαιμόν—τῆς φιλίας μας παρελ ... θόν ... Χαῖρε
 Νικόλαε, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἴμεθα πλέον φίλοι ... (κινεῖ
 πρὸς ἀναχώρησιν)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτω ἐν συγκινήσει ὑψῶνων βαθμη-
 δὸν τοὺς ὤμους του, ρίπτει τυχαίως τὰ βλέμματα αὐτοῦ
 ἐπὶ τῆς εἰς τὴν τράπεζαν κειμένης «Ἐφημερίδος» καὶ ἐν
 ἀκστάσει ἐκφωνεῖ)

Ἄ ! ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Στρέφων αἰφνηδίως βλέπει τὸν Νικόλαον ὡσεὶ ὑπὸ
 σκοτοδίνης κατεχόμενον, καὶ τριβόντα διὰ τῶν χειρῶν
 τοῦς ὀφθαλμούς του)

Νίκο ! ... (τρέχει πρὸς αὐτόν).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης)

Ἄνάγνωσον τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν (τῷ δεικνύει τὴν ἐπὶ
 τῆς τραπέζης Ἐφημερίδα).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Ἀναγινώσκει μεγαλοφῶνως καὶ ἱσπευσμένως)

— Χθὲς ἀπῆλθεν εἰς Δεκλίειαν ὁ Βασιλεὺς κτλ. ...
 — Ὁ κοιλιακὸς τύφος ἐξακολουθεῖ καταμαστιζῶν κτλ. ...
 — Κατελείφθη προχθὲς ἡ Λάρισσα ἐν μέσῳ κραυγῶν κλ. ...
 — Ὁ σεβαστὸς κ. Πρωθυπουργὸς ... ποδάγρα ... κλ. ...
 — Τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἐτετέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ
 κυρίου Λαυρεντίου Λουρέντσου μεγαλεμπόρου μετὰ τῆς (ὁ
 Νικόλαος ὑψῶναι βαθμηδὸν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα ἐν
 ἀπίρῳ συγκινήσει) δεσποσύνης Ματίλδης ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ ! ... (πίπτει λειπόθυμος)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἦ ! ... (κάθεται ἐπὶ τῆς καθέκλαι)

ΚΑΦΘΒΠΩΛΗΣ

Ἄμέσ.σ.σ !! ... (ἐξέρχεται δρομαίως)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν πωρικῇ συγκινήσει)

Τίποτε φίλε μου ! ... (μετὰ τινα σιωπὴν) Ἄ ! ... ὄχι...
 δύο νερά ... σὲ παρακαλῶ ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(βαθμηδὸν συνελθὼν ἐν πολλῇ συγκινήσει)

Δημήτριε ! ἔχω ἀνάγκην τῆς φιλίας σου ! ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(τείρων αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ τραγικώτατα)

Νικόλαε, τὴν ἔχεις ! ...

(Καταπετάσσεται ἡ αὐλαία).

Book.